

Woensdag 20 februari 1918.

Gisteren avond om acht uur werd er nog eens gescheld. Zoo laat! Wie mag dat wezen? De naaister met hare bedlakens, met nachtkleederen en boterhammen. Heel den verleden nacht heeft ze in den kelder gezeten van een huis — thans ontruimd — dat den dag te voren half door een bom was vernield. Ze durft er niet meer ingaan, ook niet blijven op hare huurkamer, zoo dicht bij 't station.

Of ze hier vernachten mag?

“Ja, zeker, meisje, alle nachten, welkom!” Ze wordt onthaald als een prinses: de vreemdelingen herbergen is immers plicht naar de leer der menschenliefde... De eerste maal zal ze slapen op de chaise longue in de suite van mijn slaapkamer — morgen zal haar op de tweede verdieping een bed bereid worden.

En ze vertelt haar wedervaren: smorgens na één uur had ze met andere gevluchten den beschermenden kelder verlaten en was in hare kamer slapen gegaan. Vroeg op, voordat de dag aanbrak, trok ze naar haar werk. Toen ze uit den langen, zwartdonkeren viaduct — die talrijke spoorlijnen overwelft — op het Maria-Henrietteplein uitkwam, zag ze in een begin van schemering heel de oppervlakte met een ijskorst bedekt. Ja, 't was koud, het moest gevroren hebben. Moedig trad ze den weg daarover aan; maar... het was op glas, dat ze stapte, op scherven, die nog voortbraken onder haar gewicht. In eens werd ze aan de knieën gehinderd bij het gaan. Ze verwarde in telefoon- of telegraafdraden en had moeite om er uit te geraken, ze draaiden altijd weder rondom haar beenen; en nu kleefden hare zolen aan den grond, brokken glas bleven er aan hangen, en aan 't half duister reeds gewend, merkte ze, dat ze in een bloedplas getrapt had, en verder, met ontzetting, kon ze al de verwoesting waarnemen...

Er was heden een stroom van menschen, die de plaats der ramp gingen bezichtigen.

De snorbaard met het stuk lip zal bewaard worden in sterkwater voor 't museum van het hospitaal.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)